weel kellegi ukse ees ei olle käinud, ei wõi meid keddagi kerjajaks sõimata! Ei olle meil ial sedda mõtted olnud kerjama minna, ja kui siña ühe kotti täije õbberaba meile añaksid siiski ei müüks meie sedda koera, kes meile issa mälleštuseks jänud. Luisa lissas jure: Se koer ei läheks mitte ajjades meie jurest ärra, ja önnis issa kinnitas meid weel surma woodil, et piddime koera kinni piddama. Niggulas läks puhkis ning torrisedes ärra.

Kui lapsed iljemine puhkama läksid siis eitis Luupluup nende asseme jalgo otsa maggama, ja olli waestel lastel se läbbi weel taewalikko kaitseja kõrwas üks ilmlik waht, truuim ning walwlikkum kui inimesed. Lapsed maggasid lapse kombel rahulisse, egga ei tulnud neil murre sellepärrast süddamesse et neil leiwa pallukest enam majjas ei olnud. Koer olli ommiku kui walge kätte jõudis toast wälja läinud ja isse pööra ukse eest lahti teinud. Tük ajja pärrast tulli ta tuppa taggasi lapsokesi watama, ja et neid weel alles maggamas leidis, sassis ta ammastega laste rietest kinni ja rapputas neid senni kui umni lahkus. Ni kaua kui lapsed silmi pessid ja riideid selga pannid, otis koer kannatlikkult, siis akkas ta ukse külles kraapima, — wahtis terraselt laste silmi ja lipputas sabba; egga ei jätnud koer ennenaine sedda tembutamist kunni lapsed temaga toast wälja läksid. Läwwele astudes seisis suur Alpeni mäggede parw nende silma ees ja ülgas päikese tõusmise wasto! Üks otsata suur ulk lume ning jäega kattetud kaljo künkad punnetasid oõnikusel pääwpaistel otsego Jehowa ohwerdamise altarid; nende ülle kõikusid ellepunnased pilwekesed otsego Juñala inglid. Agga Juñala waim öhkas ladduša pehme tuule-oo sees ja kõik ülgawa kaste-tilkaga kennast ebhitatud rohhu-ladwad nikkutasid ennast otsego palwes maha, ja kõik linnud tõstsid metsas oõnikust rõemu-laulu ülles. Et kül mõllemad lapsed saggedast sedda loomise illu jubba ennegi näinud, siiski läks nende meel sedda wadates rõemsaks, ja uus rammu tulli neil süddamesse. Kõik ülmlikkud murred unnustades täis lootust taewase Issa peale, kõndisid neñad koera jälgil, kes weikest teeradda möda mäggede poole töttas. — Kui neñad senna paika jõudsid kus üks teejuhi sammas seisis, seal jäi Luupluup puhkama ja käänas niña otsa senna poole kust kõige ennamist teekäijad wõerad tullewad; lapsed teggid nisañoti. Said nemmad hä tük aega nõnda otes wiitnud, siis ütles Luisa nutliko healega: Armas Lena, miño kõht on wägga tühhi. Lena wõttis karmanist ühe leiwa-pallukese ja ütles õele andes: „Säh, wõtta ja söö! mis ma eile õhtul ädda tarbeks tallele pannin; meie jõuame Luupluupiga weel pissut kaunatada.“ Luisa törkus essiteks wasto wõttes, tahtis leiba õega jäggada, agga kui wañem ei wõtnud, söi ta pallukese ärra. Nattuke aega peale sedda tulli üks üksik rändaja, prill niña peal, paunake seljas, maalimise taku kaenlas,